

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 468/2012-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. októbra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť M. N., Maďarská republika, a doc. MUDr. V. O., CSc., Ž., zastúpených advokátkou JUDr. T. P., Ž., vo veci namietaného porušenia ich základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 1 S 232/2011 a jeho rozsudkom z 10. mája 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. N. a doc. MUDr. V. O., CSc., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. augusta 2012 doručená sťažnosť M. N., Maďarská republika (ďalej len „sťažovateľ 1“), a doc. MUDr. V. O., Ž. (ďalej len „sťažovateľ 2“, spolu ďalej aj „sťažovatelia“), zastúpených

advokátkou JUDr. T. P., Ž., vo veci namietaného porušenia ich základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 S 232/2011 a jeho rozsudkom z 10. mája 2012 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“ alebo napadnutý rozsudok“) a 27. septembra 2012 bola sťažnosť doplnená podaním z 24. septembra 2012.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ 1 sa považuje za vlastníka nehnuteľností – pozemkov v podiele $\frac{1}{4}$ k celku z titulu ich nadobudnutia dedením, ktoré sú v evidencii katastra nehnuteľností vedené ako vlastníctvo iného subjektu ako jeho.

Sťažovateľ 1 ako predávajúci uzavrel kúpnu zmluvu so sťažovateľom 2 ako kupujúcim, predmetom ktorej je prevod sporných nehnuteľností, a následne bol 11. októbra 2011 Správe katastra pre hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislavu (ďalej len „správa katastra“) podaný návrh na vklad vlastníckeho práva v prospech sťažovateľa 2 na základe tejto kúpnej zmluvy. Vkladové konanie bolo správou katastra vedené pod č. V-25366/11. Správa katastra rozhodnutím č. V-25366/11 z 8. novembra 2011 vkladové konanie prerušila. V odôvodnení svojho rozhodnutia správa katastra poukázala na to, že na príslušných listoch vlastníctva k sporným nehnuteľnostiam je zapísaná poznámka o vedení súdneho konania Okresným súdom Bratislava II pod sp. zn. 45 C 58/2008 o určenie vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam, a uviedla: *„Nakoľko podľa aktuálnych údajov katastra nehnuteľností predávajúci nie je vlastníkom predmetných nehnuteľností, aby bolo možné pokračovať v konaní o návrhu na vklad vlastníckeho práva, je potrebné k návrhu na vklad priložiť právoplatný rozsudok súdu o určení vlastníckeho práva k predmetným pozemkom ...“*

Vlastník sporných nehnuteľností (D., stavebné a opravárenské družstvo) evidovaný na príslušných listoch vlastníctva takýto postup správy katastra, dôsledkom ktorého bol aj zápis plomby na príslušných listoch vlastníctva v dôsledku vedenia vkladového konania, považoval za nezákonný zásah správy katastra do jeho práv. Preto sa návrhom podaným

krajskému súdu 6. decembra 2011 domáhal, aby krajský súd zakázal správe katastra pokračovať v porušovaní jeho práv zápisom plomby na príslušných listoch vlastníctva a uložil jej zápis (plombu) z dotknutých listov vlastníctva odstrániť. Konanie o návrhu evidovaného vlastníka sporných nehnuteľností smerujúcom proti správe katastra ako odporcovi bolo vedené krajským súdom pod sp. zn. 1 S 232/2011 a krajský súd návrhu evidovaného vlastníka napadnutým rozsudkom v celom rozsahu vyhovel.

Rozsudok krajského súdu sa stal právoplatným 23. mája 2012.

Sťažovatelia neboli účastníkmi konania vedeného krajským súdom pod sp. zn. 1 S 232/2011.

Následne správa katastra rozhodnutím č. V-25366/11 z 3. júla 2012 návrh na vklad vlastníckeho práva v prospech sťažovateľa 2 na základe kúpnej zmluvy uzavretej so sťažovateľom 1 zamietla.

Sťažovatelia vidia porušenie nimi označeného základného a iného práva postupom a rozsudkom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 S 232/2011, a to napriek tomu, že neboli účastníkmi tohto konania. Sťažovatelia vo svojej argumentácii najmä namietajú, že krajským súdom neboli pribratí do označeného konania podľa § 250 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku ako účastníci správneho konania, ktorých práva a povinnosti by mohli byť dotknuté zrušením správneho rozhodnutia súdom.

Sťažovatelia navrhli, aby ústavný súd rozhodol o ich sťažnosti týmto nálezom:

„1/ Základné práva M. N. a Doc. MUDr. V. O. CSc. podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 1 S/232/2011-69 zo dňa 10. 05. 2012 porušené boli.

2/ Rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1 S/232/2011-69 z 10. 05. 2012 zrušuje a prikazuje Krajskému súdu v Bratislave vo veci znova konať a rozhodnúť.

3/ Krajský súd v Bratislave je povinný v lehote jedného mesiaca od právoplatnosti nálezu nahradiť trovy konania M. N. a Doc. MUDr. V. O. CSc. na účet právnej zástupkyne JUDr. T. P...“

Sťažovatelia zároveň ústavnému súdu navrhli, aby odložil vykonateľnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či nie sú dané dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Zákonným predpokladom na prijatie sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia

o inom zásahu. Podanie sťažnosti po uplynutí tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako oneskorene podanej (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Sťažnosťou napadnutý rozsudok krajského súdu nadobudol právoplatnosť 23. mája 2012. Sťažnosť sťažovateľov bola doručená ústavnému súdu 24. augusta 2012, teda po uplynutí uvedenej dvojmesačnej zákonom ustanovenej lehoty (§ 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde). Ústavný súd preto po predbežnom prerokovaní sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde konštatuje, že je naplnený dôvod na odmietnutie sťažnosti ako oneskorene podanej.

Ústavný súd dodáva, že v danom prípade je daný dôvod aj na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej podania zjavne neoprávnenými osobami.

O návrhu podanom zjavne neoprávnenou osobou možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody sťažovateľa, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a osobou sťažovateľa, prípadne z iných dôvodov. Za návrh podaný niekým zjavne neoprávneným preto možno považovať návrh, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody sťažovateľa, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 26/06).

Sťažovatelia sťažnosťou namietajú porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v označenom konaní a jeho rozsudkom, pričom neboli účastníkmi tohto konania.

Ústavný súd preto konštatuje, že neúčast' sťažovateľov v konaní, v ktorom malo postupom krajského súdu a jeho rozsudkom dôjsť k porušeniu nimi označených práv,

objektívne vylučuje danosť príčinnej súvislosti medzi namietaným postupom a rozsudkom krajského súdu a namietaným porušením ich práv. Sťažovatelia teda v okolnostiach danej veci nie sú oprávnenými osobami na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene a zjavne neoprávnenými osobami.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd ďalšími nárokmi sťažovateľov uplatnenými v sťažnosti už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. októbra 2012